

Slovo kazatele úvodem

Milí bratři, vážené sestry,

dostáváte letos do rukou druhé – únorové – vydání Sborových listů pro členy a přátele sboru. Toto číslo je věnováno dějinám našeho sboru a částečně i dějinám celé Církve bratrské i ekumeny. Na podzim loňského roku proběhlo 120. výročí narození dlouholetého kazatele našeho sboru – bratra Františka Zdychynce. Zároveň toto období bylo 55. výročím jeho úmrtí. Staršovstvo sboru rozhodlo o konání vzpomínkového shromáždění, protože kazatel Zdychynec je spojen s životem našeho sboru i celé církve v nesnadných obdobích druhé světové války a později ve složitém a bolestném období totalitního režimu. Však žil v letech 1889 – 1954. **František Zdychynec byl kazatelem sboru v Praze 1 – Soukenické v letech 1920 – 1954 a předsedou Rady tehdejší Jednoty česko-bratrské 1948 – 1954.**

Potěšilo nás, že se vzpomínkového shromáždění v neděli odpoledne 7. 2. 2010 zúčastnili i někteří z jiných sborů a tak jsme byli přímo vyzváni, abychom některé příspěvky otiskli a tak zpřístupnili. Z toho, co se nám podařilo v krátké době získat, otiskujeme historickou studii života díla od bratra Jana Štěpána, archiváře Rady CB. Připojujeme vzpomínku sester Marty Touškové a Hany Borovičkové a také bratra Josefa Šilara. Připojen je také článek kazatele Zdychynce, který je silnou a až prorockou výzvou k obnově církve na počátku vlády komunistické totalitní moci.

Zahájil jsem vzpomínkové shromáždění textem z epistolou Židům 13,7: *Mějte v paměti ty, kteří vás vedli a kázali vám slovo Boží. Myslete na to, jak dovršili svůj život, a následujte je ve víře!* Vzpomínání na výrazné postavy našeho sboru a církve není samoučelné, není našim soukromým koníčkem, ale je to otázka poslušnosti zmíněné biblické výzvě. Nejde o kroniku a lidské zásluhy, jde o svědectví Kristu, které přinesli výrazným způsobem někteří křesťané žijící před námi a tvořící nyní „zástup svědků“ – tu část církve, která již zvítězila.

Tak jako obvykle, připojujeme do Sborových listů i několik aktuálních oznámení.

S přáním Božího požehnání a duchovní moudrosti k následování Krista Vás

Pavel Černý

Kazatel evangelia Kristova

František Zdychynec (1889-1954)

Ke vzpomínkovému shromáždění na kazatele Františka Zdychynce se scházíme po dlouhých více než 20 letech, poprvé ve svobodné České republice (poslední setkání se uskutečnilo v říjnu 1989).

Úvodní slovo s přehledem života a služby bratra F. Zdychynce je složeno ze šesti zastavení. Mají přiblížit hlavní mezníky života, rozsah služby a zejména jak se v nich projevovala vzácná Boží obdarování bratra Zdychynce, Boží přítomnost, Boží ochranná a vodící ruka u tohoto Božího služebníka sboru, církve a spolků. V nich se totiž v prvních 70 letech Církve bratrské - tehdy svobodné, státem neuznané - tedy bez právní subjektivity - realizovala řada aktivit a služby církve.

I.

Nezbytná data k historickému zarámování životní cesty a služby bratra Františka Zdychynce:

- Alois Adlof (1861 - 1927)
- Josef L. Hromádka (1889 - 1969)
- František Urbánek (1866 - 1948)
- Samuel Verner (1897 – 1976)
- Pavel A. F. Zelinka (1872 - 1935)
- Bohuslav Beneš (1908 - 1989)
- Založení Církve bratrské 1880
- Historická cesta kazatelů A. Adlofa a P.A.F. Zelinky do Husince 10. 5. 1892
- Založení sboru v Husince 1896
- Pravidelná výroční konference církve v Husinci 1901
- Další z výročních konferencí v Husinci 1922

Osobnost kazatele Františka Zdychynce uzavírá první tři čtvrtiny století Církve bratrské se službou tří mimořádně obdarovaných svědků a pastýřů - sloupů CB, jako jedné z větví církve Kristovy na této zemi: A. Adlofa, F. Urbánka a F. Zdychynce. Do této řady jako čtvrtý sloup ve stoleté existenci naší církve počítáme ještě kazatele Bohuslava Beneše. Každý z nich měl zvláštní obdarování a ražení Ducha svatého a jejich vliv přesahoval hranice vlastní církve. Jejich odkaz tu zůstává a všechny současné členy CB zavazuje. Měli bychom obdarování všech čtyř, čtyři charismata si znovu připomenat a uposlechnout jejich prorocké výzvy.

Když byl odvolán z této časnosti bratr František

Zdychynec v roce 1954, neměla církev žádný vlastní časopis (všechny byly totalitním režimem zastaveny), a tak byla tato bolestná ztráta zaznamenána jenom v krátkém článku v týdeníku Kostnické jiskry (39/38 : 4, 1954).

Promítneme-li celé 35 leté období, v němž bratr F. Zdychynec působil v aktivní práci a službě sboru a církvi do vnějších podmínek, v nichž on, sbor v Soukenické, celá církev a národ žili, můžeme je rozdělit do čtyř úseků:

- 1919 - 1938 první Československá republika
- 1939 - 1945 nacistická okupace, druhá světová válka
- 1945 - 1949 poválečné mezidobí neúplné demokracie, komunistický puč, totalitní církevní zákony
- 1949 - 1954 závěrečný úsek života Františka Zdychynce, totální nástup komunistické moci a zvlůle.

V každém z těchto úseků stavěl Pán církve svého služebníka před zcela rozdílné a nové situace v jeho životě i službě. Musel zároveň svádět vpravdě jakobovský boj za světlo, nová obdarování, jasnou biblickou orientaci pro sebe, sbor a posléze i pro celou církev i duchovní boj za církev a sbor "nemající poskvrny ani vrásky". Obdobím naprosto novým, které se ve většině ukazatelů života celého státu, společnosti i všech jednotlivých občanů naprosto lišilo od předcházejících, byla závěrečná doba života bratra F. Zdychynce. Mezníkem byl poslední týden v roce 1948, kdy se komunisté uchopili moci ve státě.

II.

Ze dnů, které následovaly po tragické středě 25. 2. se zachovala dvě vzácná písemná svědectví kazatele F. Zdychynce. Při pátečním modlitebním shromáždění 27. 2. měl biblické kázání nazvané "Modlitba úzkosti" na texty Ne 9, 27 - 36 a Ř 8, 28. Několik odstavců těsnopisně zachyceného kázání charakterizuje nejen dobu a úzkost pastýře sboru a církve, ale i prorocké slovo, které se jako Boží dar dostalo skrze tohoto služebníka církvi pro nadcházející neznámé období.

"Politika selhala a zklamala a těm, kdo se jí propůjčili způsobila těžkosti. Podíval jsem se znovu do zápisků ruského křesťana Marcinkovského, který prožil bolševickou revoluci. Píše tam tato slova: Naslouchejte ruské revoluci, a pojměte její výstražná poučení, ta ohnivá písmena, která napsal Bůh na stěnách současného Babylonu: Sčetl jsem království tvé a ke konci je přivedl. Rozděleno jest království tvé a dáno je médkým a perským."

Pán Bůh je práv i tentokrát. Důvěřujeme mu naprosto. On se nespravedlnosti nedopouští. Chtějme rozumět svému Otci v tomto víru a v nové nejistotě, ve strachu. Ale platí nám, co si ruský bratr Marcinkovskij napsal v doslovu ke svým žalářům:

"Milujícím Boha všechny věci napomáhají k dobrému. Žalář mně posloužil k dobrému a přispěl k lepšímu uskutečňování účelu mého života. S Kristem i v žaláři je svoboda, bez Krista i na svobodě žalář." Díky za spolehlivost Boží spravedlnosti, za Boží cíle s lidem Jeho.

Druhým tištěným svědectvím bratra Zdychynce z konce února 1948 je článek "Lekce z revoluce", který byl otištěn v březnovém čísle Českobratrské rodiny. To svědčí o tom, že i on musel být napsán téměř současně s přípravou na výše uvedené kázání. V článku (ČR 24/3 : 25, 1948) čteme mj. i tyto věty: "Těšili se přemnoží, že s koncem druhé světové války nastane jim teprve pohov, v němž si popřejí všeho, čeho se jim nedostávalo, že povolí svým žádostem a odloží starosti. A půjde všechno po starém. Zklamali se. Revoluce pokračuje a nedá jim klidu.

I křesťané se polekali, když zjistili, že víra je podrobována zkoušce, jedné za druhou, že kdejaká zemská opora povoluje a uhýbá. Začínalo už stoupat sebevědomí, docela se nám začínal líbit svět se vši svou marností. A hle, už tu nový nápor na pozornost víry, na bdělost ducha, nová zkouška opravdovosti. Nejcitlivější je člověk, když se jedná o jeho majetek, o zboží a statky hmotné.

Ukázalo se, že přebujelé politikaření, zvláště pak stranické vášně nám neslouží k duhu. Osvědčilo se zvláště křesťanům, zůstat toho vášnivého politického víru stranou a hledět si zájmů nejvyšších. Nade všechnu politiku země je politika království Božího, politika pravdy a lásky, podle řádu Pána pánů, který nás všechny zamiloval a proto přinesl největší oběť."

Nastalo období, v němž se stal vztah církve a státu, viděno lidskýma očima, velice složitým. Vztah totalitního režimu k církvím a vůči věřícím byl určován též, že "náboženství je opium lidstva". V církvích byl spatřován nepřátelský element, spojený s minulým společenským řádem. Byla to doba nedůvěry vůči církvím i věřícím. Takto vypadaly vnější podmínky v posledních pěti letech života bratra kazatele F. Zdychynce. Jistě i na něj, jako na předsedu Rady církve, tyto okolnosti velice doléhaly. Obecně lze říci, že nebylo snadné věřícím lidem, sborům a církvím se v tehdejší době orientovat. Nedlouho po událostech z února 1948 se začaly měnit podmínky pro vztah režimu k církvím. Radikální změny přinesl rok 1949, v němž komunistický sjezd určil směry podřízení všech odvětví hospodářského a společenského života. Nové církevní zákony mj. zrušily dřívější rozdělení církví na státem uznané a "svobodné" (viz výše), nesouhlas s podřízením se těmto zákonům znamenal zákaz činnosti dotyčné církve. To postihlo např. Křesťanské sbory a Církev adventistů.

Nedlouho potom musel podle pokynů totalit-

ních úřadů nastoupit i do ústředí naší církve jeden z volených funkcionářů RJČ. V počátečním období to byl tajemník RJČ bratr Bohuslav Beneš. Ten také i z pověření bratra F. Zdychynce, předsedy Rady Jednoty Českobratrské, vedl s úřady většinu vesměs nelehkých jednání o uplatnění zmíněného nového zákonodárství v konkrétních podmínkách naší církve a v Boží síle doslova zápasil o prostor pro církev a její službu.

Vraťme se však zpět o 120 roků a přibližme si hlavní mezníky života kazatele Františka Zdychynce.

III.

Každý z připomenutých mimořádně obdarovaných Božích služebníků, "sloupů" v dějinách naší církve, prošel při přípravě na službu zvláštní Boží školou, nejednou nesnadnou a lemovanou i mnohými stinnými obdobími a těžkostmi. Tak tomu bylo i v případě F. Zdychynce. (Tato věta zdaleka neznamená, že podobnou Boží školou neprocházeli i ostatní Boží služebníci).

S pokorným údivem a svatou bázni sledujeme, jak se na této Boží cestě skládaly k sobě jednotlivé střípky naplňování Božích plánů, mocných Božích činů a divů do krásné výsledné mozaiky.

František Zdychynec se narodil v rodišti M.J. Husa v Husinci v roce 1889. V tomto ryze římsko-katolickém městysi žil jediný evangelík, který se ovšem k této náboženské odlišnosti nehlásil. Může však říci, že podle tehdejší praxe největší křesťanské církve, nebylo Boží Slovo - Bible ani v Husinci obyčejným lidem vůbec známa. Klademe si proto otázku, jak se mohl naplňovat Boží plán s budoucím služebníkem F. Zdychyncem?

Slavně, jedinečně a v pravý čas!

Na prosbu dvou mužů, kteří na průběh plzeňského shromáždění Svobodné Církve reformované reagovali otázkou, zda by něco podobného mohlo být i v Husinci, navštívili bratři Pavel Zelinka a Alois Adlof 10. května 1892 Husinec. Obhlédli situaci a odjeli domů s příslibem, že majitel prodá starou stodolu s velkým pozemkem hned za rodným domkem M.J. Husa. Koupě stodoly se brzy uskutečnila. V Husinci, kde nebydlel žádný člen SCR, se duchovní práce této malé církve začala proti všem zkušenostem lidského rozumu tím, že byla postavena modlitebna asi pro 100 posluchačů! O tomto velikém kroku víry v Boží zaslíbení a pomoc, se v historii naší církve píše jako o husineckém modelu založení nového sboru. V roce 1894 se do téměř hotové modlitebny nastěhovali z Plzně novomanželé Zelinkovi a již za dva roky, v roce 1896 zde vznikl nový sbor. Právě včas, aby malý František Zdychynec mohl doma prožívat prostředí prosyčné láskou ke Spasiteli Pánu Ježíši. Jeho rodiče totiž byli mezi prvními husineckými občany, kteří dosáhli světla spasení. Františkovi bylo 16 roků, když

jako gymnazista byl na základě osobního vyznání víry přijat do církve.

IV.

Koncem 40. let 20. století požádal ředitel Biblického ústavu naší církve v Kutné Hoře Karel Kolman jednoho z předních vyučujících místopředsedu Rady Jednoty Českobratrské Františka Zdychynce, aby do kroniky ústavu napsal svůj životopis.

F. Zdychynec žádosti vyhověl, a data ze svého života uvedl dvěma biblickými slovy:

"Odstup to, abych se chlubil" - Ga 5,14

"K chvále slávy milosti" - Ef 1,6

Narodil jsem se 1. října 1889 v Husinci. Vyrostl jsem v malých poměrech v domku, kde rodiče těžce pracovali od rána do noci. Kromě menšího hospodářství otec byl zaměstnán v místní továrně, kde si patrně utřil zhoubnou nemoc, již podlehl ve věku 57 let. Všechny volné hodiny po škole jsem strávil pomáháním doma nebo na poli. Prázdniny byly věnovány práci s rodiči.

Jaká to podivná rada nebeského Otce, že mi dal domov v rodišti Husově, v sídle malého sboru svobodné církve a že jsem od dětství, tj. od 7 let poznával svatá Písma, učil se moudrosti Boží v Nedělní škole a v hodinách vyučování náboženského. Rodičové dosáhli brzo světla spasení a tak jsem měl spolu se sestrami domov, kde domácí oltář nebyl nikdy opuštěn.

Vzdělání. Dlouho nevěděli rodiče co se mnou. Navštěvoval jsem obecnou školu, místní jednotřídku, šest let. Teprve na radu bratra kazatele P. Zeliniky rozhodli se, abych navštěvoval také blízké státní gymnázium v Prachaticích, ovšem německé. Na český ústav v Písku nebo v Českých Budějovicích byly by prostředky chudých nestačily. Nezbylo než učít se německy, abych mohl brzo - třeba z 5. třídy gymnázia - nastoupit do státní služby.

Když jsem končil 5. třídu gymnázia, bylo už pro mne místo u dráhy. Rodiče však usoudili, že bude přece lepší celý ústav, o obětovali další své mozoly.

Zatím jsem byl Duchem svatým usvědčen z osobního hříchu a dohnán k rozhodnutí pro milost Pána Ježíše, když mi bylo 16 let. Byl jsem přijat do církve.

V oktávě jsem ještě měl hotový plán, že půjdu ke dráze, kterou jsem si oblíbil. A tu mne jednou otázka bratra kazatele J.. S. Portera v mém přesvědčení zviklala. Než jsem byl po maturě, bylo mi jasné, že půjdu do učení, abych mohl pracovat mezi dušemi lidskými. Dr. A. W. Clark, tehdy rozhodující zástupce misie, moudře usoudil, abych jel studovat na univerzitu v Halle a. S., a také na to přispíval. Tak jsem své rodiče hmotně opustil.

V Halle an der Saale jsem strávil pilným studiem dva roky, na které vzpomínám s vděčností. Učitelé, které jsem poslouchal, M. Kähler, Lütger,

Heim a jiní mi dali výborný základ.

Na to jsem další rok pobyl v pečlivém studiu na koleji svobodné církve v Edinburku ve Skotsku. Tam jsem získal hodně pro svou službu praktickou a zvláště pro osobní život cenné doplňky.

Vojenská služba mne v dalším studiu zarazila. 1. října 1913 jsem narukoval jako jednoroční dobrovolník v Praze IV. a světová válka 1914 - 1918 mi vojnu prodloužila až do září 1919. (Bratr Zdychynec dosáhl v rakouské armádě hodnosti hejtmana).

Hned v dubnu 1919, ještě ve vojenské povinnosti, jsem zahájil studium na filosofické fakultě na pražské univerzitě a při bratru kazateli Adlofovi jsem mohl absolvovat sedm semestrů. Avšak práce ve sboru, který mne povolal, když bratr kazatel Adlof se roznemohl, mne přece jen přinutila, abych studia nechal a zabral plně, zvláště když navrátil se pastýř sboru chřadnul.

Rok 1920 je rozhodující pro můj další život. Jednak mě pán můj připoutal k pražskému sboru a tak byl zmařen můj plán začít někde na pustině, kde ještě nic není. Sbor si o mne požádal a 29. 6. 1920 byl jsem ordinován. Jednak jsem ve sboru a v rodině br. kazatele Adlofa našel nejdražší duši, která se mi osvědčila jako klenot od dobrotivého Otce, jako jedinečná pomocnice v díle, obětavá do krajnosti pro lásku Kristovu a osobní svědkyně Jeho. Navážil jsem od Hospodina.

Spolu táhneme jeho svého Pána. podle sil nám daných, to těžké břímě odpovědnosti a radujeme se z toho, co se na poli Ducha urodilo. V posledních letech je toho málo. Máme radost ze svých tří dětí, z nichž prostřední Naděje je v nebi. Maminka se dočkala z milosti Boží věku 80 let. Zesnula v roce 1946.

V.

Doplnění životopisu bratra kazatele F. Zdychynce: Sbor v Soukenické ulici byl vždycky sborem velmi rozsáhlým, který měl řadu kazatelských stanic. V prvních desetiletích církve byly i dosti vzdálené od Prahy, nejedna z nich se postupně stala samostatným sborem. Byla tak v našem sboru velmi náročná práce kazatelská a pastýřská, zahrnující několik shromáždění v týdnu a mnohé pastorační úkoly a aktivity v samotném pražském sboru i v připomenutých stanicích.

Další pracovní oblastí, zabírající hodně času, ve které bratr Zdychynec navázal na mnohé aktivity svého učitele, předchůdce a tchána - bratra Aloise Adlofa, byla publicistika, redaktorské a vydavatelské práce. V plně polovině ročníků církevního časopisu "Světlo" byl jeho hlavním spolupracovníkem. Po soustředění časopiseckých aktivit církve do Českobratrské rodiny byl bratr František Zdychynec jejím redaktorem a vydavatelem ve všech 27 ročnících v letech 1925 - 1951, kdy bylo její vydávání

totalitním režimem zakázáno. Autorská bibliografie bratra F. Zdychynce nebyla zatím zpracována, ale i tak si můžeme sdělit, že by zahrnovala stovky hlavních článků, zpráv i aktuálních komentářů v jednotlivých rubrikách připomenutých i dalších časopisů.

Nedlouho po svém plném zapojení do naznačených kazatelských, autorských a edičních aktivit připravil bratr k novému vydání vzdělávací knihu J.A. Komenského "Praxis pietatis".

Ke 40. výročí "Adlofova" Křesťanského spolku mladíků napsal přehlednou dokumentární brožuru "Začátky Křesťanského spolku mladíků v Čechách".

Podle příkladu bratra Adlofa máme i od Františka Zdychynce jako jeho duchovní odkaz dvě knihy kázání "Otče náš" a "Zvony domova".

Členem Rady Jednoty českobratrské byl s malými přestávkami od roku 1929, místopředsedou od roku 1945 a od roku 1948 stál v čele Rady Jednoty českobratrské (po odchodu bratra F. Urbánka jako úřadující místopředseda) a volbou od roku 1949.

Od vzniku Svazu mládeže Jednoty českobratrské z počátku 20. let minulého století byl jeho jednatelem, posledních 15 roků až do jeho zániku krátce po komunistickém puči předsedou.

S velkým obdarováním od Pána Boha, vzděláním a zájmem se s dalšími bratry (mj. Karlem Kolmanem jako ředitelem, F. Urbánkem, B. Benešem a dalšími) pustili do budování a přednášení v moderně pojatém Biblickém ústavu (školy pro vzdělávání kazatelů a misijních pracovníků) v Kutné Hoře. Žel i toto zařízení bylo násilně zavřeno.

Bratr kazatel František Zdychynec spojuje dobu začátků Svobodné církve reformované, Jednoty českobratrské s dnešní dobou Církve bratrské. S vděčností Pánu církve si připomínáme veliký rozsah jeho duchovní práce, zřetelné a biblicky čisté poselství Božího Slova a náročnou pastorační péči o všechny generace sboru i církve.

VI.

Bratřím v Radě JČ a staršovstvu v Soukenické ulici se "podařilo" při šedesátinách F. Zdychynce přes jeho velké výhrady a nesouhlas připomenout výročí při páteční modlitební hodině a v sobotu večer uspořádat k němu sborové shromáždění. Protože on sám byl v té době v lázních a zúčastnil se jen sobotního večera, usiloval bratr S. Verner o uveřejnění krátkého článku v Českobratrské rodině.

František Zdychynec jako redaktor s tím ovšem také nesouhlasil. Samuel Verner ale při nepřítomnosti redaktora článek do říjnového čísla zařadil. Článek ukončil touto větou: V době, kdy bratr kazatel a redaktor dlí na léčení, zaznamenává tuto zprávu proti přání redaktorově, na osobní odpovědnost jeden z bratří. S.V. (25/10:152, 1949).

***

Koncem 40. let za předsednictví F. Z. v Radě JČ

vznikl Výchovný odbor, jako její poradní a výkonný orgán pro duchovní práci s mladými lidmi. V těžkých 50. letech autorsky připravoval a vydával čtyři řady vynikajících metodických a obsahových příruček pro náboženství, nedělní besídky, dorost a mládež. Dílo, které zůstalo nedokončeno je v současnosti (téměř) neznámé, protože bylo realizováno utajovaně. Dosud je nedostupné.

* * *

Na rozhraní 40. a 50. let minulého století vzniklo neorganizované společenství mladých lidí z různých církví i ze světského prostředí (většinou vysokoškoláků), které se scházelo kolem Božího slova, kulturních programů i výletů. V roce 1950 jim bratr kazatel Zdychynec nabídl možnost scházet se v naší modlitebně. V té době to bylo riskantní, přesto je tak zaštitil vůči režimním úřadům. Společenství bylo označováno "Rodinka". Z ní byla známá jména Mir. Heryána, Miro a Jánko Valacha ml., Jiřího Hurty, Alex. Legáta. Z našeho sboru se jeho činnosti zúčastňovala sestra H. Janovská.

* * *

Bratr kazatel F. Zdychynec obohatil naši církevní praxi o nový způsob, dosud v ČSR neznámý: nedělní dopolední shromáždění zahajoval krátkým kázáním pro děti, většinou na stejný text jako mělo kázání v další části pobožnosti. Tímto dětským kázáním mistrně oslovil především děti, ale i případné nové posluchače. Děti po něm odcházely do nedělní besídky s vědomím, že patří do celosborové rodiny a sbor si uvědomoval odpovědnost za ně. "Slovíčka pro děti", do kterých se tato dětská kázání postupně v 70. letech minulého století. *Jan Štěpán*

Mějte v paměti ty, kteří vás vedli a kázali vám slovo Boží. Myslete na to, jak dovršili svůj život, a následujte je ve víře. (Žd 13,7)

O starých lidech se říká, že žijí ve vzpomínkách. Spíše si myslím, že to není projev stáří, ale projev vděčnosti, že nezapomínáme, ani nechceme zapomenout na lidi, od kterých jsme mnoho přijali, neb na okolnosti, které náš život ovlivnily neb něčím poznamenaly.

Dnes si připomínáme odkaz a vliv bratra kazatele Františka Zdychynce. Mohu říci, že jsem od svého dětství vyrůstala pod jeho kazatelnou. Narodila jsem se v roce 1929 a moji rodiče byli členy sboru Jednoty českobratrské v Praze 1 Soukenické. Ve své víře byli vedeni k tomu, že nás děti nechali pokřtít a tak i mne jako druhé dítě pokřtil br. kazatel Zdychynec. Bývali jsme pravidelně ve shromážděních a tak od samého nejtělejšího mládí jsem slyšela zvěstované slovo Boží z jeho úst. Prošla jsem dětskou besídkou, dorostem i mládeží a i když byli i jiní bratři kazatelé na které vděčně vzpomínám

(jako br. Jaromír Ondráček, který ve válce vypomáhal ve sboru), byl to nejvíce vliv bratra Zdychynce, který na mne působil.

Jsou i písemně zachována některá kázání. Bratr kazatel mluvil klidně, ale důrazně a zvěst evangelia pověděl vždy jasně a mně to připadalo že nekompromisně. Jako dítě z věřícího prostředí měla jsem o sobě dost dobré mínění, vždyť jsem žila dobře, ale mnohokrát jsem se necítila dobře pod slovy Bible tak jasně pověděnými. Neměla jsem ráda evangelizační shromáždění, poznávala jsem, jak mne Duch Boží obviňuje. Když jsem z milosti Boží mohla přijmout tu velikou milost víry v odpuštění a přijetí Pánem Ježíšem za Boží dítě, br. kazatel vyjádřil velikou radost. Byla se mnou i moje sestra Rut, kterou za krátkou dobu br. kazatel pochovával. Pán si ji povolal ve dvaceti letech do nebeského domova. O 18 let dříve ji předešla její sestra, dvojče Noemi. Také ji bratr kazatel pochovával. V době zármutku byl bratr se svou manželkou naší rodině povzbuzením a potěšením. Věděl, co je zármutek ze ztráty dítěte, zemřela jim v 15 letech dcera Naděje.

Ještě dvakrát jsem přijímala službu bratra kazatele Zdychynce. Přišla jsem za ním s žádostí o přijetí za členku sboru. Vyjádřil velikou radost. Vděčně vzpomínám na pastýřský rozhovor, který ukončil modlitbou, kdy si se mnou klekl a vroucně se modlil. On velký, vysoký, důstojný, připadala jsem si malá, skoro proti němu nepatrná, ale cítila jsem, že mne přijímá jako sestru v Kristu. Toto radostné vědomí mne provází celý život.

Před 61 roky vyprošoval pro mne a manžela požehnání při naší svatbě. Vybral text z 5M 28,12 „Otevře Hospodin tobě (manželská dvojice) poklad svůj výborný „nebe“ - je to pověděno národu a vy jste ta nejmenší společnost, národ je ta velká společnost. Tobě otevře Hospodin poklad svůj výborný „nebe“ a přece kdo čte dál a rozumí tomu, co následuje, řekne: „To je ale požehnání na zemi mít nad sebou otevřené nebe! Je to vázáno na poslušnost – praví Písmo jak budete poslušni Jeho. Otevře Hospodin nejen poklad, celé pokladnice a požehná všelikému dílu ruky tvé, takže jiným půjčovat budeš, sám pak nic nevypůjčíš. Nad vámi bude otevřené nebe! Mnohokrát jsme si tyto pravdy připomínali a manžel se rád modlival a připomínal, že žijeme pod otevřeným nebem....“ (úryvek ze svatebního kázání).

Odchod bratra kazatele Zdychynce do nebeské slávy byl také spjat s naší rodinou. Chodíval na pastorační návštěvy na Pankrác, kde bydlelo několik rodin členů sboru v Soukenické, kromě naší a maminčiných sester také Kinclů a Špačků. Navštívil moji babičku. Z této návštěvy ho sanitka odvezla do nemocnice, kde za několik dní zemřel. Byl to věrný a pilný služebník. Tak jsme ho mohli poznávat a milovat. Buď Bohu sláva a dík za věrného

služebníka.

Marta Toušková (roz. Davidová)

Vzpomínka na kazatele Františka

Zdychynce

Moje vzpomínka na Františka Zdychynce má být vzpomínkou rodiny.

Říkala jsem mu strýčku. Ale ne tak, jako děti ve sboru říkají starším bratřím, ale protože to byl můj opravdový strýček. Měl totiž za ženu Jaroslavu Adlofovou, sestru mého tatínka Pravdomila Adlofa. Tyto vzpomínky jsou vzpomínkami jeho dcer Jaroslavy a Zdenky a také moje. Všichni v rodině jsme ho měli ve veliké úctě, nesmírně jsme si ho vážili a respektovali jsme jeho názory. Zdenka vzpomíná, že od něj nikdy neslyšela ani kritické mínění, ani špatné slovo o lidech, se kterými žil nebo je znal. Když už někdy opravdu s někým nesouhlasil, označil ho jako "on je svůj", což vyznívalo jako: a tedy on za to nemůže. Vážil si každého, kdo přispíval sebeděně svým vlivem a prací nejen uvnitř jeho sboru nebo celé Českobratrské jednoty, ale i v širokém veřejném životě. Jeho rozvázný a smířlivý pohled na svět byl oceňován nejen mezi jeho přáteli, ale budil respekt i u těch, kteří jeho práci ne zrovna moc rádi viděli, jako třeba vládní reprezentanti minulého totalitního zřízení.

Dcery vzpomínají, že se tatínek celý život neprestal vzdělávat. Při likvidaci jeho obsáhlé knihovny zjistily, že nebylo knížky, ať už české, anglické, německé, švédské, kde by nebyly rukou psané poznámky, často stenograficky.

V pozdním věku se učil i švédštinu a dokonce z ní složil státní zkoušku, aby mohl dobře komunikovat se švédskými přáteli.

Jeho život byl prolut hlubokým vztahem k literatuře a hudbě, rád poslouchal vážnou hudbu. Měl moc rád Šumavu a rád se tam vracel i potom, když už tam nežila jeho matka. Mezi jeho velké přátele ze Šumavy patřila rodina generála Suchardy, s kterou sdílel jejich pohnutý úděl i za německé okupace až do vítězného 45. roku.

Měl moc rád svého prvního vnuka, ale dlouho si ho neužil.

Udržoval vřelé styky s Českobratrskou církví evangelickou, zejména s profesorem Bednářem z Bohoslovecké fakulty a farářem Šoltézem od Klimenta. Přitom nezapomínal na svoje nejbližší a vysoce oceňoval tichou, ale vydatnou a ze srdce obětavou práci své životní partnerky - svojí ženy a maminky jejich tří dcer. Byl si plně vědom jejího vydatného podílu na práci ve sboru, v církvi a osobního vlivu na její okolí. Říkala jsem jí tetička Slávka. Její otec, můj dědeček, Alois Adlof učil náboženství Jana Masaryka a ona se tak seznámila s dcerou prezidenta Alicí Masarykovou, s kterou udržovala kontakt zvláště po tragické smrti Jana

Masaryka. Pokračovala také v osobním styku s paní Hanou Benešovou, ženou prezidenta Beneše, kterou nebojácně navštěvovala v jejím bytě na Loretánském náměstí v nebezpečné riskantní době jejího nuceného odizolování od veřejnosti po únorovém puči.

Tetička Slávka zcela spoléhala na Boží pomoc, což dokládá tento příběh: Bydlela jsem s rodiči v Kolíně, to byla tenkrát stanice sboru v Soukenické. Jedné neděle za války tam přijel sloužit mladý bratr kazatel Ondráček, který tenkrát vypomáhal v Soukenické. Jeden ze členů stanice v Kolíně, bratr Rychlík (dědeček bratra Česty Špačka) nesl tatínkovi máslo z vedlejší vesnice. Máslo bylo jen na potravínové lístky a bylo ho málo. Obchodování s ním bylo trestné. Pěkně zmáčklé na placato ho měl bratr v náprsní kapse svrchníku. Když šel v Kolíně přes most, přistoupil k němu četník - v bratrovi se zatajil dech - bude-li prohlídka, bude zle. Četník chtěl ale jen "přípálit" cigaretu. Bratr děkoval Bohu. Máslo bylo tedy šťastně doručeno tatínkovi a ten ho zase hned poslal po bratru Ondráčkovi Zdychyncům. Bratr Ondráček přišel k tetičce Zdychyncové do kuchyně a říká: "Hádejte, co vám nesu." A tetička: "Co bys mi nesl, máslo mi neseš, já jsem se za něj modlila, tak mi ho Milda (můj taťka) posílá." Strýček nesnášel na žaludek margarín, proto bylo máslo potřeba.

Kdykoliv někdo odjížděl nebo přijížděl vlakem, vždy důsledně s ním chodil strýček Zdychynec na Wilsonovo (dnes Hlavní) nádraží. Tuto cestu kolem Jindřišské věže mohl jít kdykoliv se zavřenýma očima.

Měl rád humor. Škádliil svou ženu i tím, že návštěvu pozvanou na oběd či večeři v době nedostatku vyprovázel slovy: "Přijďte zase, aspoň se zase budeme mít dobře."

Při jednom obědě krátce po válce byl přítomen i Janko Valach (pozdější věhlasný varhaník), tenkrát mladík, začínající student muzického umění. V té době byl strýček Zdychynec pro všechny vážnou osobností, se kterou se vždy jednalo s uctivostí. Janko se s lišáckýma očima obrátil na kazatele Zdychynce, položil mu ruku na rameno a říká: "Tak Fanoušku, co si o tom myslíš?" Po prvním zaražení se Fanoušek srdečně rozesmál a ostatní s ním. Dodnes na to rodina vzpomíná.

Z jídla měl strýček moc rád švestkové knedlíky - ty by mohl jíst každý den. A k snídani ovesnou kaši.

Celou rodinu velmi zasáhla smrt prostřední dcery, patnáctileté Nadějky v lednu 1943. Na jejím úmrtním oznámení jsme četli: "Náš draze milovaný anjel, Nadějka, už není mezi námi. Rostla pro svého nebeského Spasitele a On si ji k sobě povolal. Je u Něho skryta a těšíme se na shledání s ní." Zvláště tetičce se moc stýskalo. Ještě jedenáct let po její

smrti to vyjádřila básněmi. Přečtu několik veršů z nich:

*Čekanka kvetla na naší skalce
a já tu seděla ve vzpomínce,
po líci tekly slzy,
tudy všude šly kroky mojí děvy.
Zašuměl březový háj, slza skanula,
jak dlouhý to již čas, co jsi k nám patřila.
...těšilas srdce mé, s námi jsi žila...
svíce tvých očí zářily jasně,
ruce tvé hladily v každém okamžiku.
Nad'ko, mně se tak stýská po tobě,
jsem ve vzpomínkách tak sama.*

Vzpomínám na naše schůzky mládeže - tenkrát jsme do mládeže chodili starší než teď. Mládež byla od 18 let výše. Téměř každou naši schůzku bratr Zdychytec navštívil. Přišel během programu, sedl si dozadu a bylo-li třeba, řekl svůj názor.

Jako důstojník rakouské armády za 1. světové války se modlil, aby nemusel mužstvu dát povel ke střelbě do nepřátel. Jednou se proti nim objevila skupina nepřátel a bylo by nic nezbývalo - ale ona skupina změnila náhle směr jízdy a dobře to dopadlo.

Když za války nebo totality přišli do nedělního shromáždění tajní agenti, tetička dávala strýčkovi, který už byl za kazatelnu, o tom z galerie znamení. Tak to je pár střípků - vzpomínek od jeho nejbližších.

A ještě musím přečíst závěr dopisu z Ameriky, který jsem obdržela: Prosím, vyříd' celému shromáždění srdečný pozdrav od nás vzdálených. S láskou se připojujeme ke vzpomínkám. Zdenka a Miro Valachovi, děti.

Hana Borovičková st.

Vzpomínka na kazatele Františka Zdychynce

Kazatel František Zdychytec byl nadmíru vzdělaným mužem obecně a zejména teologicky. Byl především učitelem církve, mužem velkého pracovního nasazení ve správě sboru a později ve správě celé Jednoty českobratrské jako předseda Rady. Vzorem mu nepochybně byl Alois Adlof, jeho předchůdce. Obraz o jeho práci, např. za 2. světové války je patrný z tohoto týdenního nasazení:

- minimálně 2 kázání v neděli, případně ještě služba na stanici mimo Prahu
- biblický úvod – kázání pro modlitební hodinu každý pátek
- duchovní výklad při biblické hodině každé úterý
- účast na sobotních večerech mládeže, nepřítomen byl jen výjimečně
- obvykle pravidelná návštěva při cvičení sborového zpěvu ve čtvrtek, příp. v pondělí
- vyučování „nepovinného náboženství“ pro

6 mladých zájemců ve středu
Tehdejší technické vybavení pro kazatele
F. Zdychynce vypadalo takto:

- žádné ozvučení kazatelny ve velkém sále
- žádná doprava osobním automobilem
- autobusová doprava nebyla, benzin byl jen pro válečné účely
- zbývala jen doprava železniční – přitom kazatelských stanic sboru bylo víc než později (Kralupy, Nové Ouholice, Kolín, Poděbrady, Neveklov, Kosova Hora)

Když v lednu 1943 zemřela v 15 letech věku nadějná dcera Nadějka, vynechal její otec pouze jedno shromáždění ze svého pracovního programu. Kazatel F. Z. nebyl „cestujícím kazatelem“, nerad opouštěl svou kazatelnu, vážil si práce svých spolupracovníků z vlastního sboru i z ostatních tehdejších tří sborů Jednoty českobratrské v Praze. Rozsáhlou sborovou práci sám zastat nemohl. O literární, časopisecké, redakční a vydavatelské práci se nezmiňuje, byla ke vši práci navíc.

Nedělní večerní kázání chodíval poslouchat pan profesor Rudolf Řičan z Husovy evangelické fakulty. Hostem v neděli dopoledne býval profesor Adolf Novotný, který býval i hostem v sobotních večerech mládeže. Kazatel F. Z. měl rád ve sboru mladé lidi a v tom smyslu dával často ve shromážděních zpívat písně, např. „*Kvetoucí mládí, ty naděje budoucích časů...*“ nebo „*Šťastní, kdo se obrátili záhy k tobě, Pane náš...*“

Pokud jde o nejstarší ve sboru, mám v paměti takový obrázek z velkého sálu při shromáždění: staříčká sestra drobné postavy se snaží něco sdělit kazateli vysoké postavy a ten se musí nyní pořádně ohnout, položí si lehce ruku na její rameno, aby slyšel, co mu stařenka říká. Jako pastýř sboru zval opakovaně při oznámeních sboru k duchovním rozhovorům kohokoli na úterní dopoledne, až do doby začátku biblické hodiny.

Slychával jsem od něj vícekrát, že se mu jde těžko na kazatelnu, trápil se, protože neviděl u posluchačů, že se také stávají činiteli Božího Slova. Podle mého mínění měl kazatel F. Z. dar rozeznání duchů, i když nikdy o tom nemluvil.

Opakovaně připomínal některé zásady biblického učení, z nich si dvě pamatuji:

- Bůh není přijímač osob
- Kdyby nebylo posluchačů (těch, kteří naslouchají pomluvám), nebylo by pomlouvačů

Odchod kazatele F. Z. z této časnosti byl výmluvný. Při cestě na pastorační návštěvu byl postižen záchvatem, který do druhého dne nepřežil. Při příležitosti 10. výročí jeho smrti o něm jeho nástupce v Radě, kazatel Bohuslav Beneš, řekl, že měl všechny znaky biskupa podle 1. Timoteovi 3,1-7. Později v písemném projevu vyslovil kazatel Bohuslav Schneider své vidění, že ho Pán Bůh odvolal

včas, aby mu ušetřil komunistické věznění.

Nakonec zcela osobní vzpomínka na kazatele F. Zdychynce: Ve středu 14. února 1945 jsme se před polednem rozešli z nepovinného náboženství a zamířili domů. Se svým bratrem Jiřím jsme nerespektovali sirénami ohlášený letecký poplach a přes Karlovo náměstí jsme pokračovali pěšky Resslerovou ulicí. Na nebi se ve velké výšce třeptala v slunečním ozáření americká letadla a najednou to přišlo, padaly bomby... V následující neděli mne navštívil v nemocnici Na Bulovce kazatel F. Z. a řekl mně: Teď budeš rozumět prorockému slovu, co je „hlavně vychvácená z ohně“ (kralický překlad). Dodatečně jsem si ověřil, že staročeské *hlavně* značí *hořící poleno, oharek*. Dva proroci použili tohoto obratu: Amos 4,11 a Zach. 3,2.

Josef Šilar

Z článku Františka Zdychynce:

Do jubilejního roku 1950

...Máme za sebou úctyhodnou historii a krásné dílo. Obé nás povede ke chvále milosti, která se zaskvěla v takových oddaných nástrojích.

Co chceme však letos podniknout k jubileu k větší slávě svého Spasitele a Boha? Je vůbec možné myslet na nějaký plán v době, kdy se jedná o pouhou existenci?...

Jistě že naši členové se shodnou v přání, aby tento rok byl létem milostivým, rokem vnitřního osvobození. Jubileum lidu Božího se oslavovalo velkou revisí a napravením křivd. A půjdeme-li po linii Ducha Božího, dojdeme k podobnému řešení jubilea církevního. Bude v něm pokání, náprava, revise od hlavy dolů. Pak se arcit' projeví upřímná radost a svaté veselí...

V jubilejním roce jsme dlužni ve svých řadách vykonat zkoušku, v níž si dáme odpověď na otázku: Má to ještě smysl, abychom pokračovali ve svém oddělení? Máme tu ještě poslání a plníme je? Nepřízpůsobili jsme se jiným? Stojíme dosud na svých známých zásadách? Nebojme se vykonat ve sborech zkoušku věrnosti k slovu Božímu, zkoušku osobní víry a hotovosti ke službě. Naší typickou zvláštností byl **zájem misijní**, aby Pán Ježíš byl přiblížen lidem nevědomým a hledajícím. Byli jsme známi **nesmlouvavým, opravdovým životem a obětavostí pro království pokoje a radosti**. Tyto tři charakteristické známky vystihují naše poslání a jsou důvodem, abychom nejen pokračovali, ale ještě se v něm rozhorlili...

Je na čase, aby byl zveleben život našich rodin, abychom vykonali odsvětštění každý u sebe i v rodinách. Pak stoupne cena církve pro upřímné a

hodnota členství v ní. Před námi je nejužší cesta za Kristem, jakou jsme dosud šli. Kdo si zvykl na pohodlí, musí se vzpamatovat nebo odpadne. Nebojme se přihlásit se statečně k cestě svatě na světě, který se od svatosti vzdaluje zásadně...

Uvědomujeme si svoji zodpovědnost v národě a ve státě a svůj úkol v něm. Nuže chceme začít právě na místech nejslabších a nejněžnějších.

Voláme pak svorně u víře a zapínáme všechny síly, aby přišlo království Boží v naší zemi a v našem sousedství blízkém i dalekém.

(Československá rodina 26, 1950)

Program týdne v našem sboru a KDO je KDO

Neděle: 8.45 zkouška zpěvu – smíšený sbor
9.00 modlitební chvíle,
9.00 výuka náboženství
10.00 nedělní shromáždění našeho sboru
▪ po shromáždění je příležitost k setkání v Klubu u čaje a kávy

Úterý: 15.00 biblická hodina
18.30 biblická hodina

Čtvrtek: 16.30 setkání Awany
18.00 setkání mládeže

Pátek: 16.00 setkání dorostu

Další dění: domácí skupinky, setkávání maminek, generační setkání, ...

Kazatelé: Pavel Černý (správce sboru, *Z), Pavel Plchot (*Z)

Staršovstvo: Robert Kunft st. (místopředseda staršovstva), Jan Němeček st. (hospodář sboru), Josef Pavlíček, Martin Pavlíček, Ondřej Pavlíček (zapisovatel), Milan Skalický, Petr Šíma

Hospodářská rada: Jan Němeček (předseda), Miroslav Beran, Jiří Davidenko, Pavel Kejř, Václav Kupilík, Vlastimil Staněk

Besídka a náboženství: Marta Skalická

Dorost: Pavel Plchot

Awana: Jindřich Koudela

Mládež: Matyáš Šíma

Diakonie: Markéta Holanová (*Z)

Smíšený sbor: Hana Černá

Varhaník: Šimon Kupilík

Redakce Sborových listů: Jan Němeček

Knihovna: Alena Pavlíková

Půjčování kazet: Augustina Vernerová

Správce sborových budov: Anatolij Nikiforov *Z)

Sekretářka sboru: Petra Sovová (*Z)

Poznámka: (*Z) ... zaměstnanec církve nebo sboru

Spojení: telefon/fax 222 317 268, 222 312 534

e-mail soukenicka@cb.cz

**Studentské
bohoslužby**

TAJEMSTVÍ SRDCE - ŽALMY

Lidské srdce je často vnímáno jako zdroj života, ze kterého plynou touhy, soudnost a rozhodování. Blaise Pascal řekl: "Srdce má své důvody, kterým rozum málo rozumí", čímž naznačuje, že správně porozumět životu znamená pochopit "Tajemství srdce". Bible obsahuje na více než 1000 zmínek o srdci. Nabízíme Vám příležitost přiblížit si strasti, touhy, city, zoufalství, rozhodování, prožitky jednotlivých žalmistů ...

DATUM	TÉMA	HOST
7. 3.	Radostné srdce - Žalm 4 Život nebyl pro žalmistu jednoduchý. Hovořil otevřeně o svých zklamáních, ale věděl jak se k nim má postavit. A zatímco důvody pro bolest neodcházely, byl schopen prožívat takovou radost a vyrovnanost, že sám začal v noci klidně spát. Jak to dělal???	Jáchym Gondáš
14. 3	Zarmoucené srdce - Žalm 13 Žalmista procházel extrémními těžkostmi po dlouhou dobu. Jeho citové a duchovní zdroje pomalu vysychaly. Vyjádřil své obavy Pánu, ale jeho víra zůstávala pevná. A učil se ze svých těžkých časů.	Joel Ruml
21. 3.	Bláznivé srdce - Žalm 14 Postoje srdce, které se pokoušejí odporovat či negovat Boha, jsou v samém jádru problémů, která trápí lidskou existenci. Bůh se sklání k srdcím svého stvoření a nazývá tyto postoje "hlouposti"	Christof Lange
28. 3.	Utrápené srdce - Žalm 25 Žalmista otevřeně přiznává, že ve svém srdci prožívá intenzivní vnitřní rozruch. Cítí se osamocen, pod tlakem a utrápen. Takže své myšlenky obrací k Pánu, který obcerstuje jeho mysl, vkládá své znepokojení do modlitby.	Pavel Černý
4. 4.	VELIKONOCE	
11. 4.	Ustrašené srdce - Žalm 27 Strach není pouze lidská reakce, kterou všichni lidé sdílíme, ale je to zásadní aspekt našich životů, kterému je dobré porozumět, přijmout jej a věnovat mu pozornost. Efektivní zvládnutí strachu nedovoluje, aby ovládal naše jednání. Když strach není brán v úvahu, převzme kontrolu a začneme se postupně nacházet v různém stupni destruktivního chování.	Roman Mazur
18. 4	Toužící srdce - Žalm 37 Hluboko v lidském srdci se nachází touhy a aspirace. Některé jsou naplněny, další nikdy nedosáhnou svého ovoce. Okolnosti života jsou pro některé plné mnohými problémy a zklamáním, že jejich srdce může být odrazeno a někdy zatrpkné. Žalmista hovoří na téma toužícího srdce.	Blahoš Fajmon
25. 4	Hořící srdce - Žalm 39 Okolnosti života jsou často mimo naši kontrolu, že nevíme jak se s nimi vyrovnat. To může vést k úzkosti, vzteku a zlosti. Jestliže těmto pocitům nedáme vlastní vedení, kontrolu, může se naše srdce spálit tím nejhořším způsobem.	Aleš Jaluška
2. 5.	Lítostivé srdce - Žalm 51 David si hluboko ve svém srdci nosil temné tajemství, které do doby, co se mu musel postavit a vyznat, způsobovalo jeho srdci hluboký rozruch. (Žalm 32). Když se tomuto trápení konečně postavil čelem, začal prožívat duchovní obnovu. Jak přesně se toto stalo čteme v žalmu 51.	Daniel Fajfr
9. 5.	Vytrvalé srdce - Žalm 57 Máme tendenci přemýšlet nad srdcem jako nad místem našich emocí. Bible vnímá srdce jako jádro bytí - část člověka, která odlišuje, touží a rozhoduje. Vytrvalé srdce tvoří "ustálené, neměnné a loajální" rozhodnutí ve vztahu k Pánu. Ale jak??	Robert Hart
16. 5.	Moudré srdce - Žalm 90 Existují dvě nevyhnutelné skutečnosti - smrt a zlo. Proto máme soudy, hřbitovy a policii, zdravotnictví a rejstřík trestů. Mojžíš řekl ve svém žalmu, že jestli máme tyto skutečnosti řešit - a my musíme - musíme chtít po Bohu srdce moudré.	Jaroslav Pechar
23. 5.	Pokorné srdce - Žalm 131 Albert Einstein napsal: "Každý, kdo se seriózně věnuje vědě bývá přesvědčen, že duch je očividný v zákonech vesmíru - duch, před jehož obličejem se my se svou skromnou silou musíme cítit pokornými. Ale jsme? Můžeme upřímně říci: "Mé srdce není pyšné, Pane?"	Ján Liguš

Každou neděli od 19:00, Soukenická 15, Praha 1
www.cb.cz/studenti

BUDE

- 14.2. dětské odpoledne
- 21. 3. výroční členské shromáždění (15 h)
- 2.-5. 4. Velikonoční víkend s bohatým sborovým programem
- 17.4. výjezdní jednání staršovstva v Kralupech
- 14.-15.5. celocírkevní konference CB
- 22.5. sborový den
- 6. 6. výlet besídky a náboženství
- 24. - 31. 7. sborová dovolená v Orlických horách
- 21. - 28. 8. RELAX

Oznámení - aktuality:

Tajemství srdce – Žalmy.

Od neděle 7. 3. bude začínat další cyklus Studentských bohoslužeb v našem sboru. Všimněte si pozvánky na nástěnce. Při těchto bohoslužbách se kromě kazatelů CB vystřídají i hosté z křesťanské ekumeny. Zváni jsou nejen studenti škol a fakult, ale všichni studenti Bible, bez ohledu na věk. Studentské bohoslužby budou začínat v 19 hodin.

Petice

Připojte svůj podpis **k petici poslankyně Michaely Šojdrové**, která se důrazně ozvala proti snaze ministra Michaela Kocába umožnit adopci dětí homosexuálním partnerstvím. Petici najdete na: <http://www.sojdrova.cz/index.php>

Umění české reformace - výstava

V ústních vyjádřeních byli představitelé českých reformačních církví velice radikální vůči náboženským obrazům, ale od 30. let 15. století je sami tvořili a užívali. Ukazuje to výjimečná výstava Umění české reformace (1380-1620) v Císařské konírně Pražského hradu u příležitosti čtyřtého výročí vydání Majestátu Rudolfa II. o náboženské svobodě. Výstava potrvá až do 4. dubna 2010.

Zkoumané období začíná v roce 1380, kdy Matěj z Janova hlásal, že se obrazy nesmějí uctívat, expozici uvádí deska kompaktní z roku 1436. Český, nikoli latinský katolický výklad se podle spoluautorky výstavy Kateřiny Horníčkové vymezuje proti obrazoborectví, které poznamenalo 20. léta 15. století. Český reformační výklad mluví o tom, že obrazy v kostelech jsou možné, jen nesmějí být uctívány. Podle autorky výstavy utrakvisté o sto let

předběhli názorový vývoj v sousedním Německu, kde podobné myšlenky hlásal Martin Luther.

Autoři výstavy - vedle Horníčkové jde o Michala Šroňka - ukazují, jak k obrazoborectví přistupovaly jednotlivé církve, které v Čechách vznikly, nebo sem přišly. Vedle utrakvistů, kteří s přijímáním pod obojí začali, jde o jednotu bratrskou, luterány a kalvinisty. Mnohé vystavované obrazy i sochy mají pohnutou historii a dodnes přetrvaly třeba jen kvůli tomu, že je kdosi zamaloval. Zachoval se tak i jediný deskový obraz upálení Jana Husa.

Pro reformisty náboženské obrazy neměly kultovní hodnotu. „Obraz byl především naučnou pomůckou, z níž se věřící dozvídali o historii i o teologii,“ řekl Šroněk. Iluminovanou teologii lze studovat na jednom z nejčinnějších exponátů, zapůjčeném Göttingenském kodexu. Vystavena nikdy nebyla ani tzv. Klaudiánova mapa z roku 1518, která je vůbec první mapou Čech. „Tvzení, že husité jen ničili a žádné kulturní statky nevytvářeli, je špatná interpretace,“ řekla autorka Horníčková.

„Hosté večere Páně“

Zveme na diskusi o filmu Ingmara Bergmana „Hosté večere Páně“ s hostem bratrem profesorem Josefem Valušákem. Čtvrtek 25. února 2010 v 18 hodin v přístavku.

Divadelní představení

V neděli 11. 4. 2010 se odpoledne v 16 hodin uskuteční v našem Sboru Církve bratrské divadelní představení: Oskar a Růžová paní.

Jedná se o příběh, který napsal francouzský dramatik Eric Emmanuel Schmidt. Oskar a Růžová paní je neobvyklý příběh malého Oskárka a baby Růženky, který se odehrává během posledních 12 dnů v roce, v době vánoční. Základní otázky lidské existence jsou v něm podané s laskavým humorem, který pomáhá překonávat i nejtěžší rány nesnadných životních situací.

Režie: Jaromír Pleskot (vynikající český režisér, který nedávno zemřel)

Růžová paní: herečka Ljuba Benešová
Představení je určeno pro dospělé, pro mládež, ale i pro vnímavé děti od 10 let.